

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 22-A DUPĂ RUSALII
(Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

SF. MC. GALACTION ȘI EPISTIMIA

PRIN MILOSTENIE
DOBÂNDIM VIAȚĂ VEȘNICĂ

„Și a murit săracul și a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. Și el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc cumplit în această văpaie. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum, aici, el se mângâie, iar tu te chinuiești. Și peste toate acestea, între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici de acolo să treacă la noi.” (Luca 16, 22-28)

Ce se întâmplă dincolo? Ce este dincolo? Care sunt dincolo consecințele faptelor de aici? Ce aflăm? Mântuitorul ni-l arată pe bogat în iad. O răsturnare totală. Bogatul, care fusese în rai pe pământ, a ajuns dincolo în situația lui Lazăr, pentru care iadul fusese pe pământ, iar Lazăr a ajuns în rai. Și o situație nouă: bogatul care niciodată, cât fusese pe pământ, nu se rugase de nimeni, ci doar poruncise, și nu se gândise să se roage nici lui Dumnezeu, de data aceasta se roagă. Și zice: „Părinte Avraame!” Iată o rugăciune adresată direct lui Avraam, de care acum își aduce aminte și-l recunoaște de „părinte”, deci drept cineva mai mare ca el, de care are nevoie, cum nu avusese pe pământ. Și ce spune în rugăciunea lui? „Părinte Avraame, milostivește-te spre mine și trimite pe Lazăr ca să-și întingă vârful degetului în apă, și să-mi răcorească limba, că mă chinuiesc în văpaia aceasta”.

Moartea pe toți ne deconcertează. Pe toți ne neliniștește. Moartea naște drame, adânci până dincolo de cuvânt, în conștiința noastră, în sufletul și inima noastră, pentru că n-o dorim, n-o pricepem, pentru că e un sfârșit care nu se pare firesc. Nu putem accepta sfârșitul. De ce a mai început, dacă trebuie să sfârșească? Odată ce am venit în lume cu o conștiință, cu un destin, cu o familie, cu simțuri, cu imense posibilități de scrutare în adâncul gândului, ni se pare nefiresc ca într-o zi să se termine totul stupid, să fim îngropați în pământ și pentru totdeauna. Nu ne pricepem moartea și chiar dacă am zice că o pricepem, sau mai degrabă că ne împăcăm cu ea, de fapt nu ne convine. Nu ne dorim nici un sfârșit.

Pentru a ne scoate pe toți din frica aceasta (n.r. – de moarte), Mântuitorul

ne oferă o soluție. Pune în context învățătura sa despre moarte cu milostenia. Milostenia este una din căile prin care putem dobândi viață fericită în viața de dincolo, pentru că ea înseamnă iubire de oameni, compătimire, generozitate, bunătate, sentiment de frățietate, răspundere pentru alții, sacrificiu. Ea exprimă o mulțime de virtuți pe care le face lucrătoare.

Dar milostenia trebuie făcută cu grijă. Am să vă spun un lucru care ar putea să-i mire pe unii, după ce am pledat atâta pentru milostenie. Nu e al meu însă. Vine din Didahia celor 12 apostoli: „Să asude milostenia în mâna ta, înainte de a-l alege pe acela căruia să i-o dai”.

Adică milostenia trebuie dată celui care are nevoie reală de ea. Celui neputincios, celui bolnav, celui părăsit, celui uitat, celui care fără ea ar suferi, pentru că nu-și poate agonisi singur cele de trebuință. Milostenia trebuie să împiedice, să reducă măcar o suferință. Prin milostenie nu trebuie să se încurajeze lenevia, viciul, indiferența, refuzul de a munci, comoditatea cerșetoriei. Milostenia atunci își atinge scopul, când nu e făcută la întâmplare. La întâmplare arunci un bănuț, dar aceea nu e milostenie. E un gest de compătimire.

Așadar, sentința și-o pregătește și și-o pronunță singur, fiecare. În al doilea rând, există iertarea, oferită prin

Biserică, prin Taina Spovedaniei. S-ar putea obiecta: da, dar există și slăbiciunea omenească, lipsa de informație exactă și necredința, uneori din motive

obiective, care îi împiedică pe unii să se orienteze creștinește și nici nu știu și nici nu pot să ceară iertare.

Căci necerută, nu se dă.

Pentru aceștia să fie dreaptă o pedeapsă veșnică? (IPS Antonie Plămădeală – Bogatul nemilostiv; fragmente) ❖

SFÂNTUL MARE MUCENIC MINA, OCROTITORUL CELOR PĂGUBIȚI

De origine egipteană, Sfântul Mina s-a născut în prima jumătate a secolului al III-lea, în Nakiyos, în apropiere de Memphis, cunoscuta capitală a faraonilor. Părinții sfântului, guvernatorul Eudoxius și soția sa Eufimie, au fost creștini de viță nobilă, dar pentru că Dumnezeu nu le-a dat darul pruncilor, se rugau neîncetat pentru a dobândi unul. Cu timpul, pentru că Eudoxius era invidiat de fratele său, s-a mutat cu soția sa în Afrakya. Și acolo Eufimie s-a rugat neîncetat să nască un copil. Iar în timp ce se ruga, de sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului a auzit o voce care a zis: „Amin”. Astfel a născut mai târziu Eufimie un băiat, căruia i-au pus numele Mina, pentru cinstirea evenimentului și a glasului auzit înaintea icoanei Născătoarei de Dumnezeu.

Mina rămâne devreme orfan de ambii părinți, tatăl i-a murit când avea 11 ani, iar mama, la doar trei ani după aceasta.

La vârsta convenită intră în armata imperială și este trimis în Asia Mică, în provincia Frigiei, în timpul tribunului Firmilian. Locuitorii orașului în care și-a desfășurat activitatea militară erau păgâni, iar Mina a refuzat permanent să se închine la idoli.

Iar când Dioclețian emite primul edict de persecutare a creștinilor, Mina părăsește armata, dedicându-se vieții ascetice. Dezbracă haina de ostaș al Imperiului Roman și o îmbracă pe cea de pustnic sărac, dar liber. Nu s-a mai întors în Egipt, ci a plecat în pustiu Sinaiului, viețuind în singurătate. În timpul petrecut în asceză prin munții Sinaiului, Mina a fost înzestrat de Dumnezeu cu darul făcerii de minuni. Mângâia șerpii veninoși fără teamă și îmblânzea animalele sălbatice numai cu privirea.

În timpul vieții ascetice din Sinai a văzut în vis îngeri care așezau cununi strălucitoare pe capul mucenicilor, la care a început să râvnească și el. A auzit o voce din cer care l-a binecuvântat și i-a arătat că va primi chiar trei cununi: pentru viața feciorelnică, pentru traiul ascetic și pentru martiriul pe care urma să-l primească.

În perioada pe care a petrecut-o în munți l-a întâlnit și pe Sfântul Macarie

Cunoscut drept Sfântul care ajută la redobândirea bunurilor pierdute, Sfântul Mina a fost un tânăr militar curajos care și-a pus nădejdea în Dumnezeu și nu și-a lepădat credința. Pentru aceasta a suferit moarte martirică, fiind aruncat în foc, după ce i s-au tăiat mâinile și picioarele. Cinstit ca sfânt în Biserica Coptă, el este prăznuit și în calendarul Bisericii Ortodoxe Române, pe 11 noiembrie, iar creștinii romano-catolici îl serbează la 24 noiembrie.

Egipteanul care, văzându-i viața ce va urma, i-a zis: „Ce cauți între cer și pământ, Mina, de unul singur? Locul tău este în mijlocul mulțimii, ca să ia aminte toți la cuvintele și la faptele tale. Ai schimbat o haină de ostaș cu alta, atunci sfârșește pe câmpul de luptă, ca să înviezi ca un învingător fără sabie”.

Părăsește deșertul și se duce în cel mai apropiat oraș, Cotyaeum, chiar în ziua în care păgânii dau o mare serbare în cinstea falșilor dumnezei. Așezat pe un loc înalt, pentru a putea fi văzut, mărturisește fără ezitare că este creștin. A propovăduit celor de acolo adevărata învățătură, a condamnat închinarea la idoli, masacrele și actele martirice la care erau supuși creștinii. Pyrhus, conducătorul ținutului, a vrut să știe cine este, iar Mina i-a răspuns ferm: „Eu sunt robul lui Hristos, Care împărățește în cer și pe pământ”.

Prins și obligat să aleagă între moarte martirică sau lepădarea de credință, Mina nu se desparte de Domnul și astfel este dat torturii: este târât de o cămilă, lovit cu bice cu vârf de plumb, i se taie mâinile și picioarele. Un privitor, Pegas, s-a înspăimântat de ceea ce a văzut și s-a apropiat de Sfântul Mina îndemnându-l să renunțe la credința sa. Mucenicul Mina nu se leapădă de Hristos, pentru aceasta soldații îl scot

afară din cetate, îi taie capul și-l aruncă în foc. Creștinii au venit în jurul focului și imediat ce ostașii au plecat, au scos din foc trupul Sfântului, l-au spălat, l-au uns cu arome și l-au îngropat.

În timpul lui Constantin cel Mare, după anul 318, creștinii au luat moaștele Sfântului și le-au dus în patria sa, la Alexandria. Aici au venit numeroși bolnavi, vindecându-se de orice boală, așa cum aflăm de la Sfântul Timotei, Episcopul Alexandriei. Între aceștia s-a aflat și fiica împăratului Zenon, care a fost vindecată de lepră. Sfântul Mina i s-a arătat în vis împăratului și l-a înștiințat că în acel loc se află înmormântat trupul său. În semn de recunoștință, împăratul a construit o frumoasă biserică, în care a așezat racla Sfântului, iar în jurul bisericii s-a dezvoltat în scurt timp un nou oraș, numit Abu Mena, în Deșertul Mariout din Egipt.

Părțile din moaștele Sfântului Mina, împreună cu o icoană făcătoare de minuni a Sfântului se află și în biserica Parohiei „Sfântul Mina” - Vergu din Capitală. Mulți creștini alegă la Sfântul Mina atunci când au suferit pierderi sau furturi de bunuri sau sunt într-un proces greu. Și multe fete sau mamele lor se roagă pentru o grabnică și potrivită căsătorie. ❖

SOBORUL SFINȚILOR ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL ȘI AL TUTUROR CEREȘTILOR PUTERI

În calendarul ortodox întâlnim cinci sărbători închinate sfinților îngeri: 6 septembrie - legată de o minune din Colose a Sf. Arhanghel Mihail; 8 noiembrie - Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri; 26 martie, a doua zi după Buna Vestire - soborul Sf. Arhanghel Gavriil; 13 iulie - al doilea sobor al Sf. Arhanghel Gavriil și 11 iunie - sărbătoarea Sf. Arhanghel Gavriil: descoperirea primei părți din cântarea Axion Estin (Cuvine-se cu adevărat) în Muntele Athos.

Cultul sfinților îngeri a luat o mare dezvoltare mai ales din secolul al IV-lea, de când avem și mărturii scrise despre sărbători și biserici închinare lor. Dezvoltarea în timp a cinstirii lor în Biserica Ortodoxă a făcut ca fiecare zi de luni a săptămânii să le fie dedicată.

Sărbătoarea din 8 noiembrie se ține de cincisprezece secole, la origine fiind o prăznuire a Sf. Arhanghel Mihail. Mai apoi sfera sărbătorii a fost lărgită, cinstindu-se și Sf. Arhanghel Gavriil. În final, sărbătoarea a devenit o zi de prăznuire a tuturor cetelor îngerești.

Sf. Arhanghel Mihail este un slujitor al dreptății lui Dumnezeu. El pedepsește pe cei răi și ajută pe cei buni. Ocrotește popoarele care fac voia lui Dumnezeu și pedepsește popoarele care încalcă voia Lui.

Va fi și cel care va chema popoarele la judecata finală de la sfârșitul istoriei.

Sf. Arhanghel Gavriil este înger al harului, pentru că el a prevestit încă din Vechiul Testament, prin prorocul Daniel, venirea lui Mesia ca Mântuitor al lumii. El este un Arhanghel al bunătații, al blândeții, al curăției. El a binevestit nașterea Sf. Ioan Botezătorul și apoi a binevestit Fecioarei Maria, în Nazaret, că va naște pe Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. El este ocrotitorul familiilor, al mamelor, al fecioarelor, al copiilor și părinților. Sf. Arhanghel Gavriil este înger al binecuvântării și al bucuriei.

Tradiția ne spune cum Sf. Arhanghel Mihail a pus capăt revoltei îngerilor răi. Când Satana a căzut împreună cu cei care l-au urmat în răzvrătirea lui, Sf. Arhanghel Mihail ar fi spus: „Să luăm aminte! ...la ce au

pățimit cei ce erau împreună cu noi zidiți și cum se împărțeau cu noi din dumnezeiasca lumină. Să luăm aminte cum, îndată, din lumină s-au prefăcut în întuneric pentru mândria lor și din înălțime au fost aruncați jos, în adânc.” Îndată, toate cetele îngerești au început să cânte cântare de laudă Sfintei Treimi. Această conglăsuire a sfinților îngeri s-a numit sobor îngerească, adică luare aminte, o cugetare, o glăsuire, o unire; „căci împreună și cu un glas slăvesc pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime.” (din Viețile Sfinților pe luna noiembrie).

În ierarhia cerească, arhanghelii sunt numai o ceată. Sunt de fapt trei triade ale puterilor cerești, adică trei grupuri de câte trei. Cea mai de sus triadă este cea a serafimilor, heruvimilor și tronurilor cerești; a doua este a stăpâniilor, domniilor și puterilor; mai jos, începătoriile, arhanghelii și îngerii. Cei de sus, triada din apropierea Sfintei Treimi, în iconografie sunt înfățișați fără trup omenesc. Serafimii și heruvimii sunt înfățișați cu șase aripi, heruvimii și cu ochi mulți, iar tronurile, ca niște cercuri ca de foc, cu aripi, plini de lumină și de văpaie (semnul dragoste), care slujesc lui Dumnezeu. Ceilalți, arhanghelii și îngerii, toți, când s-au arătat în istoria neamului omenesc, totdeauna au purtat trup omenesc. Așa apar și Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil.

În Biserica Ortodoxă cultul sfinților îngeri s-a dezvoltat armonios și prezintă mai multe forme de exprimare: invocarea puterii lor în rugăciuni, consacrarea unei zile pe săptămână (luni), slujbe speciale (Acatiste, Canoane), rugăciuni și imne, biserici închinare lor și sărbători rânduite în cinstea lor. ❀

Hramul de toamnă al Bisericii Șerban Vodă

oaspeți de seamă: arhieriei și sobor de preoți.

Cu drag am observat că vin la Sfântul Paisie atât arhieriei, preoți și diaconi, cât și credincioși. Marile sărbători de toamnă ale Bucureștilor încep cu Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, continuă cu Sf. Ier. Nectarie de la Eghina, cu Sf. Mare Mc. Mina. Apoi urmează hramul nostru, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț. Bucureștenii nu-i uită nici pe Sf. Mare Mc. Ecaterina, Sf. Mare Mc. Mercurie și Sf. Cuv. Stelian Paflagonul, participând la hramurile bisericilor din capitală și închinându-se la moaștele sfinților. În decembrie, Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, și Sf. Ier. Spiridon, făcătorul de minuni, ne cheamă la hramurile lor și așa petrecem în rugăciune, post și bucurie până la sărbătoarea împăratească a Nașterii Domnului.

Pelerinajele noastre la locurile sfinte sunt aici, în primul rând la Sfânta Liturghie duminicală, unde ne așteaptă Hristos Domnului. Dar hramul bisericii este un eveniment deosebit. Iar anul acesta, la cununa de moaște pe care le avem în biserica Șerban Vodă, pe 15 noiembrie vor veni și alte sfinte moaște de la catedrala Patriarhală.

Vă așteptăm, așadar, pe toți, pe 14 și 15 noiembrie, să participați la bucuria sfinților, să vă luminați și să primiți binecuvântarea lor și a arhieriei prezente. Neuitând, de ziua sfântului să-i mulțumim pentru discreta sa ocrotire și pentru ajutor. Desigur, în măsura în care aveți dragoste, vă invităm să participați la colecta care se face pentru a împărtași din strălucirea și darurile acestei sărbători la cât mai mulți dintre participanți. ❀

Săptămâna următoare, miercuri, 15 noiembrie, parohia noastră va fi din nou în mare sărbătoare: îl prăznuim pe cel de-al treilea ocrotitor al nostru, Sf. Cuv. Paisie de la Neamț. Acest al treilea hram al bisericii, primit de la Preafericitul Patriarh Daniel, este unic în București și, de regulă, adună mulți credincioși care au evlavie la acest sfânt. Și nu de puține ori, la slujba de priveghere din ajunul praznicului sau chiar la Sfânta Liturghie din ziua hramului, avem

SFÂNTUL NECTARIE DE LA EGHINA

Sfântul Nectarie din Eghina s-a născut la 1 octombrie 1846 în Silivria, Tracia.
A fost episcop de Pentapole, director al școlii teologice Rizarios și ctitorul mănăstirii de maici „Sfânta Treime” din insula Eghina.

Anastase, pe numele său de botez, s-a născut într-o familie săracă, dar foarte evlavioasă. Părinții săi se numeau Dimos și Maria Kephala. La vârsta de 14 ani a plecat la Constantinopol ca să lucreze și să învețe carte. Studiază teologia și scrierile Sfinților Părinți și începe să-L descopere pe Hristos în inima sa prin rugăciune, citirea cărților sfinte și cugetarea la cele dumnezeiești.

În anul 1866, la vârsta de 20 de ani, Sf. Nectarie pleacă în insula Chios ca să predea ca învățător. Chemat de Hristos în viața monahală, intră în obștea mănăstirii Nea Moni, fiind călugărit la 7 noiembrie 1876, sub numele de Lazăr. Un an mai târziu devine diacon. Odată cu tunderea în marele și îngerescul chip al schimniciei primește numele de Nectarie, pe care l-a purtat toată viața.

În anul 1885, după terminarea facultății de teologie din Atena, Sf. Nectarie este luat de patriarhul Sofronie ca ucenic la Alexandria. Este hirotonit preot și apoi, în 1889, mitropolit de Pentapole, o veche eparhie ortodoxă din Libia superioară. Slujește ca secretar al Patriarhiei și ca predicator la biserica Sf. Nicolae din capitala Egiptului, devenind un iscusit slujitor și povățuitor de suflete.

Începe să fie invidiat de ceilalți ierarhi și slujitori ai Patriarhiei Alexandriei, aceștia vorbindu-l de rău către patriarh, cum că dorește să-i ia locul. La 3 mai 1890, în urma unei ordonanțe date de patriarhul Sofronie, este eliberat din cinstea arhierescă în care se afla, permițându-i-se să slujească mai departe în biserica Sf. Nicolae. După numai o lună, la 11 iunie 1890, părintele Nectarie primește de la patriarh o scrisoare prin care i se cere să părăsească Egiptul. Cerându-și iertare de la toți, deși nu greșise nimănui cu nimic, dovedind o adâncă smerenie, sfântul se supune, dând slavă lui Dumnezeu.

Se retrage la Atena în luna august a anului 1890, sărac, defăimat de ai săi și nebăgat în seamă, având toată nădejdea numai în Dumnezeu și în rugăciunile Maicii Domnului. Singur, disprețuit, în mari lipsuri materiale, se va dedica treptat activității de predicator, profesor și mai apoi director al unei școli teologice. Reușește să formeze duhovnicește mulți

tineri iubitori de Hristos, pe care îi hrănește cu cuvintele Sfintei Evanghelii și cu scrierile Sfinților Părinți. De asemenea face slujbe misionare în parohiile din jurul Atenei.

În anul 1904, la cererea mai multor călugărițe, fondează mănăstirea „Sfânta Treime” din insula Eghina, rânduiind aici viață desăvârșită de obște, după tradiția Sfinților Părinți. Se retrage definitiv la mănăstirea sa în decembrie 1908, la vârsta de 62 de ani, când își dă demisia din postul de director al școlii teologice. Pentru viața sa înaltă, Dumnezeu îl învrednicește de harul Duhului Sfânt.

Pentru aceasta, mulți bolnavi și săraci aleargă la biserica mănăstirii din Eghina și cer ajutorul lui. Mai ales după primul război mondial, numeroși săraci și bolnavi, lipsiți de orice ajutor, vin la el ca la părintele lor sufletesc. Sf. Nectarie dă poruncă maicilor din mănăstirea sa să împartă celor lipsiți toate alimentele și le îndeamnă să nu-și facă griji pentru ele, căci Dumnezeu, în mila Sa, îi hrănește pe toți. Iar cei bolnavi se vindecau cu rugăciunile fericitului Nectarie, căci se învrednicise de darul facerii de minuni.

Într-o vară, fiind mare secetă în insula Eghina, cu rugăciunile Sf. Nectarie a venit ploaie din belșug și au rodit țarinile, încât toți s-au îndestulat de hrană. De aceea, toți cinsteau pe Sf. Nectarie ca pe un păstor și vas ales al Duhului Sfânt și urmau întru toate cuvântul lui. Sf. Nectarie era foarte smerit și blând și nu căuta cinste de la nimeni. În timpul liber lucra la grădina mănăstirii, îmbrăcat într-o haină simplă, încât toți se foloseau de tăcerea și smerenia lui.

Pe lângă multele sale ocupații duhovnicești, Sf. Nectarie a scris și a redactat mai multe scrieri teologice de morală și

de istorie a Bisericii, intrând astfel în tradiția Sfinților Părinți din patria sa, împotriva influențelor occidentale care asaltau țările ortodoxe.

Simțindu-și sfârșitul aproape, pe când făcea un pelerinaj cu icoana Maicii Domnului în insula Eghina, Sf. Nectarie a descoperit ucenicilor săi că în curând va pleca la Hristos. Apoi, îmbolnăvinduse, a fost dus la un spital din Atena. El a răbdat cu tărie toată boala și ispita, așteptând cu bucurie ceasul ieșirii sale din această viață. Moare de cancer la 8 noiembrie 1920, după o suferință de un an și jumătate. Este înmormântat în mănăstirea sa de către ieromonahul iconar Sava, care mai târziu îi pictează prima icoană.

După mai bine de douăzeci de ani, trupul său s-a aflat în mormânt întreg și nestruciat, răspândind bună mireasmă. La 3 septembrie 1953, sfintele sale moaște sunt scoase din mormânt și așezate în biserica mănăstirii din Eghina, pentru cinstire și binecuvântare. În anul 1961, Sinodul Bisericii din Grecia, văzând numeroasele minuni care se făceau la moaștele sale, l-a declarat sfânt, cu zi de prăznuire la 9 noiembrie, devenind astfel cel mai venerat Sfânt din această binecuvântată țară ortodoxă. Mii de minuni face Sfântul Nectarie și azi, căci prietenii lui Dumnezeu, sfinții, nu încetează să dăruiască ce au primit și ei în dar: sfințenie și har lucrător. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 5-12 NOIEMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 5.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) Utrenia, Sfânta Liturghie
Martți 7.11	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Miercuri 8.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavril și al tuturor puterilor cerești Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 10.11	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfântul Maslu Sfânta Liturghie
Sâmbătă 11.11	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 07 ³⁰ -09 ³⁰	Vecernie, Acatist Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 12.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie